

Deklaracija Radmile Anić o svojoj pretnji u Srbiji

(sve dokazne slike se nalaze na: www.breakdeportation.blogspot.de/Radmila)

U 2013e godine, četiri muškaraca su me isterali iz moje kuće, jer su potraživali novac od mene, koji nisam imala. Pretili su mi bes, ako ne bih radila šta su rekli. Ih je jedan bio policijski inspektor u Novom Sadu. Došli su nekoliko puta da potražu novac. Dala sam im ikad 5000 Eura, ikad 1000 Eura. To je bila moja uvteda. Zadnji put kad su došli da me ucene, nisam imala taj novac, jer sam već sve izdala. Imala sam takav strah od onih oružanih muškarca, da sam morala dopustiti svoju kuću. S tekstilnoj firmi ja sam mogla da pomognem romskim ženama, koje nisu našle posao, da rade kao registrovane nezavistane prodavnice na ulicama. (slika 1) U moju firmu isto su došli ovi muškarci da me ucene. Kad se završila moja uvteda, ja sam morala da zatvorim firmu. Šivaće mašine, koje sam najmila, sam trebala da vratim. Kao ja sam već izjavila u svojim rekursu protiv odbijana azila u Nemačkoj, ni ja ni ostali Roma imaju mogućnost da traže zaštitu policije. Policajci ne

obrade žalbe od Rome. Tužba je bila odbijana, mada ja sam predavala svi podatki pismeno. Ja sam radila u „Majćina Kolevka“, organizacija za romkinje u Novom Sadu, Srbija. Bila sam predsednica (slika 2) ove nedržavne organizacije. Podržavali smo romkinje i majke sa stvarima na upravima, sa zahtevima na socialnu pomoć i s namirnicima (slike 3 i 4). Zbog toga sam imala ispostavljanu poziciju i bila sam poznata množima. Moji podatki u slušanju su bili napisani pogrešno. U ovoj organizaciji nisu radile romkinje da proizvode stolnu dekoraciju. Radile su u mojoj firmi, u kojoj smo proizvodili i prodavali stolnu dekoraciju.

U Srbiji više nemam porodicu osim moje sestre. Ona je bila prisiljavana da radi kao podvodačka za pet žene, pod silom policijskog inspektora u Novom Sadu. Pretili su joj nasilje, ako bi bila izjavala o njemu pred policijem. Trenutno sedi u zatvoru u Požarevace, u Srbiji, gde izdržava kaznu na pet godina zbog prinudnog posla kao podvodačka. Kad bi morala da se vratim u Srbiju, cela moja egzistencija je razarana. Ali ovi muškarci će nastavljati svoju ucenu i ja se bojem da budem prisiljavana i ja u prostituciju kao moja sestra. Policijski inseptkor i još tri muškaraca su došli u kancelariju organizacije „Majćina Kolevka“ i zahtevali su 1.250 Eura. Taj novac je bio deo finacijalne podrške koju je dobila naša organizacija i koju smo čuvali u kancelariji (slika 5). Zahtevali su taj novac i rekli su da tu "više nema posla za cigane". Onda su razbijali nameštaj i otcepili sve od zida. Posle toga sam izbegla iz Srbije, jer sam izgubila sve i nisam više bila sigruna u Srbiji. Muškarci su hteli mnogo novca i nisu prestajali svoje pretnje i zahtevi. Samo moje bekstvo u Nemačku je stopiralo ucenu protiv mene.

Imam visok krvni pritisak i imala sam infarkt. Od toga mi treba lekarstvo i tretman. Mogla bih da podnosim medicijnsko osiguranje u Srbiji, ali osoban odeo za lekarstvo ne bih mogla da plaćam i ni za tretman nemam novac. Samo za srčano lekarstvo moram da plaćam otprilike 100 Eura mesečno. Lekarka je mi rekla da može i stres zbog deportacije biti opasan po život i da mi obavezno treba pretraživanje. Moj otac i dvoje od mojih braće i sestra su već umrli zbog srčanog problema. Imam strah od kazne zatvorom ako bih se vratila u Srbiju, jer sam tražila azil u Nemačkoj. To je razlog zašto ne mogu da se javim kod policije i da podnosim 50 Eura socialnu pomoć. Od dana kad sam izgubila svoju kuću, kancelariju romske organizacije je bila razbijana i morala sam da zatvorim svoju firmu, nemam nikakvu budućnost u Srbiji. Nemam rodbinu u Srbiji koja može da me podržava i jesam prestara da nađem posao. Cene za neobhodne stvari kao jelo su iste kao u Nemačkoj. Onaj koji to vidi, će razumeti da tamo nemam šanse, baš ako bih mogla da se sakrivam od policije. A još imam strah da me ubija neko kad se vratim u Srbiju. Baš ako bih se selila u drugi grad, ovi muškarci bi mogli da me nađu i da me opet ucenjivaju ili maltrahiraju. Jer su oni policajci, ne očekivam zaštitu policije.

Svi Romi trebaju da dobiju pravo na boravak u Nemačkoj, jer su u vremenu nacional-socijalističke

Nemačke nemci ubili jako mnogo Roma u logorima. Moj pokojni suprug (slika 6) je bio odvlačan na silu u Nemačku i zatvaran u logorima. U godinama 1941 do 1945 je nadživio ovu pakao, dok su nemci ubili njegovu rodbinu (slike 7 i 8). Kad sam imala 7 godina, moja prabaka je mi pričala, kako su nemci deportirali i ubili mnogo moje rodbine u Nemačkoj. Nemačka vlast mora priznati odgovornost za to i davati svim Romima iz balkanskih država pravo na boravak. Nemačka i ostale države su bombardirali Srbiju i moj rodni grad Novi Sad najmanje tri meseci. Otada sam bolesna i mnogo ljude su bili ubijani ili umrli od bolesti posle rata. Još više je stiuacija Roma u balkanskim državima postala gore posle rata u Jugoslaviji. Ranije su Roma bili isti s ostalnim ljudima i imalo je manje diskriminacije preko Roma. Posle rata je ostalo mnogo gore i se diskriminira nas u svim područjima života (slika 9).

Radmila Anić
s podrškom prijatelja Gotova sam za intervju.

Kontakt:
koordinacija prese: E-Mejl: radmila-bleibt@posteo.de
Internet: <http://breakdeportation.blogspot.de/Radmila>

Slika 1: Se vidi kao policija preti Radmilu. Uprkos njene legitimacije ju stopira da prodava stvari na ulici. To pokaže posebnu diskriminaciju Roma. Članak se bavi komunalnom policijem.

Slika 2: Isprava Radmile Anić kao predesednica organizacije romkinja "Majčina Kolevka".

Slike 3 i 4: Slike iz sastanka organizacije "Majčina Kolevka" kad još nije bila razarana.

A screenshot of a list or table showing financial support for social projects in Novi Sad for the year 2013. The table has multiple columns and rows of data, though the text is small and difficult to read.

Slika 5: Lista finansijskih podrška za socijalni projekti u gradu Novi Sad u 2013oj godini, Radmilina organizacija pod 20); 140.000 Dinara.

Slika 6: Radmila Anić i njen suprug Zdravko, rođen 1911e godine. Slika je od 2003.

Slike 7 i 8: Podatki o interniranju Radmilinog supruga od društva crvenog krsta Srbije i Crne Gore.

Slika 9: Primer porodice Micić, koja je izbegla iz Srbije zbog rasisma protiv Roma. Bacali su kameni na njihovu kuću i posle toga porodica je otišla iz grada. Ima visokog potencijala osoba koji napadaju Roma. Tamo, gde država se pravi da su Romi isti članovi naroda, srbi napadaju Roma, ali država ne radi ništa. U zadnjim godinama je imalo mnogo napada nad Romima u Beogradu i ostalnim mestima u Srbiji, ali isto u mestima u Mađarskoj.